

HET ANDERE LEVEN

De volgende dag gaat ze weer tevreden naar de dorpsschool, kleine Hanny, zooals elke andere dag. Het is touwtjesspring-tijd en dat is een heerlijke tijd. Zoo klein als ze is kan ze met de groote meisjes wedijveren. Ze is niet bang voor het soepele zwiepende touw, ze kan in de bocht en tegen de bocht inspringen, ze kan het heele alfabet aftellen, met het touw tweemaal onder haar voeten door bij elke sprong, zij raakt pas in de war als de groote meisjes, moe van het draaien, het rythme niet volhouden. De bewondering van de grooten is iets, dat warm en gelukkig de heele schoolochtend omtoovert. Thuis is er niet veel bewondering, thuis is iedereen sterker en flinker en knapper en niet bang en onhandig en linksch. Want zelfs als kleine Hanny iets goed doet, dan nog zegt de moeder: maar het ziet er zoo onhandig uit met je linkerhand; en dan is het vreugdegevoel weer weg.

Kleine Hanny leeft in twee heel verschillende werelden. De eerste echte, van elke dag, die altijd pijn en teleurstelling brengt. Maar daarnaast is een tweede vol schoons en zòò moet het leven later wezen als je groot bent.

In de oude tuin van het buitenhuis is aan het eind van het groote glooiende grasveld een groep donkere coniferen. Zij hebben iets geheimzinnigs, ze hooren niet thuis tusschen de bruine beukenlaan vlak achter ze en de groote oude acacia-boom aan de andere kant, die boom, die zoo heel dik en hoog is en toch niet zwaar lijkt met de mooie teekening van groeven op zijn stam en zijn sierlijk gevormde takken, waaraan de droge vruchtjes van de vorige zomer nog hangen en een klein tikkeland geluidje maken in de voorjaarswind.

Maar om de coniferen heen in het gras, daar is het wonder. In een groote kring om de heele groep heen zijn daar dikke pollen sneeuwkllokjes opgekomen, het is als een reusachtige bloemenkrans om die donkere boomenhoofden.

Kleine Hanny ligt in het gras met haar gezichtje vlak bij een van de pollen witte bloemen en zij heeft treurige maar toch heerlijke gedachten. Zij denkt dat er vroeger zeker menschen in het huis hebben gewoond, die een heel mooie dochter hadden. En toen is die dochter gestorven en hebben ze haar begraven aan het eind van het grasveld, dicht bij de hooge acacia, die in de zomer zoo geurt. En de donkere struiken daar geplant, want dat hoort bij de dood. Maar de sneeuwkllokjes zijn daar opgekomen, omdat de gestorvene zoo mooi en zoo goed was geweest.

Kleine Hanny staat op en kruipt tusschen de hooge coniferen in om nòg dichterbij het wonder te komen. Maar de aarde is daar mul en stoffig, het ruikt er muf en de takken daar binnenin zijn dor en kaal en leelijk. Hoe jammer is dat. Maar aan de buitenkant is het weer even mooi, het donkere groen en de witte krans in het gras.

Het huis en de tuin geven gewaarwordingen voor heel een leven. Daar is het koetshuis, waar geen rijtuigen meer staan, maar alleen de vele tuinbanken, die 's zomers in het park verspreid staan en waarop je schooltje speelt, met een heele klas vol denkbeeldige schoolkameraadjes. Daar staan ook de tobbes met hydrangea's, die 's zomers op het grasveld komen en dan het citroen-boompje. Het citroen-boompje geeft een heel speciaal genot. Als je verdrietig bent en je wrijft met je vingers langs zijn ruwe smalle blaadjes en je snuift dan de fijne citroenen-geur